

Folketingets Skatteudvalg

Christiansborg, den 15. maj 2001

Til

udvalgets medlemmer og stedfortrædere.

Det svenske formandskabs note af 20. april 2001 til Fiskalgruppen (energibeskatning) om beskatning af energiprodukter – Afgiftslempler for energiintensive virksomheder – jf. Kommissionens forslag om rammedirektiv for energifgifter KOM(97)30.

Til orientering vedlægges det svenske formandskabs note af 20. april 2001 til Fiskalgruppen (energibeskatning) om beskatning af energiprodukter – Afgiftslempler for energiintensive virksomheder.

Det fremgår af noten, at formandskabet lægger op til en mere detaljeret drøftelse i Fiskalgruppen om, hvordan man kan udforme afgiftsreglerne for energiintensive virksomheder i et energibeskatningsdirektiv. Formandskabet fremhæver tre artikler i Kommissionens forslag KOM(97)30, som er af betydning i denne sammenhæng, og som skal drøftes nærmere:

- Differentierede afgiftsniveauer, der er højere end minimumssatserne.
- Afgiftsfritagelser for brændstof og elektricitet til visse industrielle formål.
- Mulighed for refusion af virksomhedernes afgifter, hvis bestemte kriterier er opfyldt.

Med venlig hilsen

Liza Christensen,
udvalgssekretær.

**RÅDET FOR
DEN EUROPÆISKE UNION**

**Bruxelles, den 20. april 2001 (26.04)
(OR. en)**

8086/01

LIMITE

FISC 63

NOTE FRA FORMANDSKABET

til: Fiskalgruppen (energibeskatning)

mødet den: 8. maj 2001

Vedr.: Beskatning af energiprodukter

- Afgiftslempelser for energiintensive virksomheder

1. Indledning

Et spørgsmål, der er af stor betydning, når man drøfter et energibeskatningsdirektiv, er beskatningen af energiintensive EF-virksomheders energiforbrug. Det kan i flere tilfælde være nødvendigt at indrømme sådanne virksomheder energiafgiftslempelser eller -fritagelser af hensyn til konkurrencen fra lande, som ikke har indført tilsvarende afgifter, eller hvor sådanne afgifter ikke er lige så høje som i EF.

Mange medlemsstater fremhævede dette spørgsmål på Fiskalgruppens møde den 16. marts. Medlemsstaterne erkender generelt, at det er vigtigt at forsøge at blive enige om fælles regler på dette område.

Formandskabet ønsker med denne note at lægge op til en mere detaljeret drøftelse i Fiskalgruppen om, hvordan man kan udforme afgiftsreglerne for energiintensive virksomheder i et energibeskatningsdirektiv. Der er især tre artikler i Kommissionens forslag, som er af betydning i denne sammenhæng, og som skal drøftes nærmere. Det drejer sig om:

1. Artikel 5 - differentierede afgiftsniveauer, der er højere end minimumssatserne
2. Artikel 13, stk. 1, litra a) - afgiftsfritagelser for brændstof og elektricitet til visse industrielle formål
3. Artikel 15 - mulighed for refusion af virksomhedernes afgifter, hvis bestemte kriterier er opfyldt.

Mange medlemsstater har særlige regler for energibærere, der bruges inden for havebrug og landbrug. For at forenkle drøftelserne er disse sektorer ikke specifikt omtalt i denne note. Mulighederne for afgiftsrefusioner for dette energiforbrug vil blive taget op senere.

2. Formandskabets overvejelser

2.1. Artikel 5 - differentierede afgiftsniveauer, der er højere end minimumssatserne

2.1.1. Baggrund

Ifølge artikel 5, stk. 1, i Kommissionens forslag kan medlemsstaterne anvende differentierede satser i forhold til produktets kvalitet eller anvendelse, når blot de overholder minimumsafgiftssatserne og er forenelige med EF-reglerne for statsstøtte. For så vidt angår "anvendelse" kan der f.eks. fastsættes differentierede afgiftsniveauer alt efter, om der er tale om energi til kommerciel eller industriel brug eller til husholdningsbrug. Der kræves ikke nogen bemyndigelse fra Rådet i den forbindelse.

2.1.2. Den nuværende situation i medlemsstaterne

Medlemsstaterne anvender forskellige former for differentiering af afgiftsniveauerne. Et særskilt engelsksproget dokument med titlen "Survey of present national taxation of fuels and electricity used by enterprises" indeholder nærmere oplysninger om de forskellige nationale systemer.

En form for differentiering går ud på at fastsætte forskellige afgiftsniveauer for forskellige samfundssektorer (industrielt/kommercielt forbrug og husholdningsforbrug).

Der bruges andre former for differentiering i forbindelse med beskatning af elektricitet. Der anvendes således differentierede afgiftsniveauer for lavspænding og højspænding. I praksis betyder det, at der også i dette system differentieres mellem industriens og husholdningernes forbrug. En enkelt medlemsstat anvender degressive satser for elektricitet og naturgas alt efter forbrugets størrelse. Denne politik medfører ligeledes i praksis - på grund af de valgte satser - en differentiering mellem hhv. husholdningsbrug og industriel/kommerciel brug.

2.1.3. Formandskabets forslag

Formandskabet foreslår, at man holder fast ved den mulighed, medlemsstaterne får i henhold til artikel 5, stk. 1, i Kommissionens forslag. Det vil således være muligt at anvende differentierede afgiftssatser alt efter anvendelse, når blot satserne er højere end de gældende minimumsafgiftssatser.

For at nå frem til et kompromis, som alle medlemsstaterne kan acceptere, er det vigtigt med en rimelig fleksibilitet inden for EF's afgiftsstrukturer. På den baggrund bør vi holde fast ved ordlyden af artikel 5, stk. 1, i Kommissionens forslag, uanset at vi for øjeblikket hverken drøfter højere afgiftsniveauer for mineralolie eller obligatorisk indførelse af minimumssatser over nul for elektricitet, kul og naturgas.

- **Spørgsmål: er De enig i, at medlemsstaterne skal have mulighed for frit at differentiere afgiftssatserne alt efter anvendelse, når blot de differentierede satser er højere end de gældende minimumssatser?**

2.2. Artikel 13, stk. 1, litra a) - afgiftsfritagelser for brændstof og elektricitet til visse industrielle formål

2.2.1. Baggrund

Der er en tydelig sammenhæng mellem de industrielle processer, der skal fritages i artikel 13, stk. 1, litra a), og udformningen - og endog nødvendigheden - af særlige regler for energiintensive virksomheder i artikel 15. På Fiskalgruppens møde den 16. marts gik nogle medlemsstater ind for, at listen over processer i artikel 13, stk. 1, litra a), i Kommissionens forslag udvides. De nævnedes i det væsentlige følgende tre processer, som også bør tages med i listen i artikel 13, stk. 1, litra a): cement-, kalk- og glasfremstilling. Alle disse processer er meget energiintensive. På den anden side var andre medlemsstater imod at tage flere processer med i artikel 13, stk. 1, litra a), især fordi et meget omfattende industrielt energiforbrug på den måde vil blive fritaget for beskatning. Både fiskale og miljømæssige hensyn taler imod at tage cement-, kalk- og glasfremstilling med i denne artikel og dermed fritage disse processer for energibeskatning.

Det generelle princip i et energibeskatningsdirektiv er klart: det er kun energibærere, der bruges til motorbrændstof og til opvarmning, der skal beskattes. For så vidt angår industrielle processer er situationen imidlertid ofte meget kompleks. Det er vanskeligt - og i mange tilfælde rent teoretisk - at forsøge at fastslå energibærerens formål: opvarmning eller ikke. Formålet - såvel som energiintensiteten - kan også udmærket variere alt efter, hvilket trin processen befinder sig på.

Enhver liste over processer vil sandsynligvis blive kritiseret, fordi nogle processer ikke er med, medens andre er med, men ikke burde være det.

Spørgsmålet om, hvordan cement-, kalk- og glasfremstilling skal behandles i fiskal henseende, er ikke nyt. Disse processer er ikke fritaget for beskatning i mineraloliedirektivet, og de fleste medlemsstater anser i dag den mineralolie, der bruges under disse processer, for at blive brugt til opvarmning, hvorfor den beskattes.

2.2.2. Formandskabets forslag

Formandskabet foreslår at holde fast ved hovedlinjerne i artikel 13, stk. 1, litra a), i Kommissionens forslag. Dette betyder, at cement-, kalk- og glasfremstilling ikke tages med i listen over energiprodukter, som anvendes til andre formål end opvarmning og derfor fritages for beskatning.

Hvis de energibærere, der bruges i cement-, kalk- og glasprocesser, også tages med i artikel 13, stk. 1, litra a), vil en stor del af den energi, der forbruges i energiintensive virksomheder, obligatorisk være fritaget for beskatning. Det er rigtigt, at en sådan bestemmelse vil betyde en ensartet fiskal behandling på disse områder i hele EF. Men medlemsstaterne vil så ikke få mulighed for at beskatte energiforbruget i disse industriprocesser, hvis de måtte ønske dette af fiskale eller miljømæssige hensyn.

Da Kommissionen udformede artikel 13, stk. 1, litra a), fulgte den hovedsagelig de principper, der allerede er vedtaget i mineraloliedirektivet, med visse ændringer for at tage hensyn til specifikke processer, hvor elektricitet bruges som energibærer. For at give medlemsstaterne mulighed for nu at nå til enighed om indholdet af artikel 13, stk. 1, litra a), i et energibeskatningsdirektiv forekommer det mest hensigtsmæssigt at basere sig på principperne i mineraloliedirektivet. Artikel 13, stk. 1, litra a), skal også ses i direkte sammenhæng med artikel 15. Afhængigt af ordlyden vil artikel 15 give medlemsstaterne mulighed for at indrømme betydelige afgiftslempelser for energibærere, der bruges i energiintensive processer, som f.eks. cement-, kalk- og glasfremstilling.

- **Spørgsmål: kan De gå med til at holde fast ved hovedlinjerne i artikel 13, stk. 1, litra a), i Kommissionens forslag?**

2.3. Artikel 15 - særlige afgiftsrefusionsregler for energiintensive virksomheder

2.3.1. Baggrund

Artikel 15, stk. 1 og 2, i Kommissionens forslag giver medlemsstaterne mulighed for at anvende særlige regler for refusion af afgifter på energiintensive virksomheders energiforbrug. Formandskabet forelægger i denne note to alternative tekstudkast til artikel 15. Vi kommer i den forbindelse ikke specielt ind på artikel 15, stk. 3, i Kommissionens forslag. Stk. 3 vedrører beskatning af elektricitet og bør derfor tages op senere, når drøftelserne om beskatning af elektricitet fortsætter på et nyt møde i Fiskalgruppen.

Vi drøfter for øjeblikket blot en generel afgiftsstruktur, som skal anvendes af medlemsstaterne. Det er vigtigt, at en sådan struktur er ret bredt udformet, så medlemsstaterne har handlefrihed inden for rammerne af strukturen.

Flere medlemsstater har i dag forskellige nationale strategier inden for rammerne af deres skattesystemer for at tage hensyn til virksomhedernes konkurrenceevne. Fire medlemsstater indrømmer specifikke lempelser for mineralolie, og seks medlemsstater indrømmer herudover lempelser for alle eller nogle af følgende energibærere: elektricitet, naturgas og kul.

For at finde en løsning, som alle medlemsstaterne kan acceptere, og som stadig giver en vis grad af EF-harmonisering og dermed får det indre marked til at fungere bedre, er det nødvendigt med ret enkle regler. På baggrund heraf foreslår formandskabet to alternative løsninger til drøftelse. Disse beskrives mere detaljeret i punkt 2.3.2 og 2.3.3 nedenfor. Formandskabets tekstudkast til artikel 15 træder i stedet for artikel 15, stk. 1 og 2, i Kommissionens forslag.

Formandskabet foreslår ikke nogen specifikke regler for refusion af de afgifter, en virksomhed har betalt i forbindelse med investeringsomkostninger til forbedring af energieffektiviteten. Hvis medlemsstaterne ønsker at støtte sådanne investeringer ved at refundere punktafgifter på energi, står det dem frit for at gøre dette inden for rammerne af det generelle anvendelsesområde for formandskabets to tekstudkast til artikel 15. Medlemsstaterne har desuden mulighed for at stille yderligere betingelser for afgiftsrefusion inden for rammerne af strukturen. Man kan f.eks. forestille sig frivillige aftaler mellem skattemyndighederne og virksomhederne om tilsagn til gavn for miljøet mod indrømmelse af visse skattefordele. Der kan stilles sådanne betingelser i den nationale lovgivning, så længe de generelle kriterier for afgiftslempelser i tekstudkastene til artikel 15 er opfyldt.

Formandskabets alternativer har visse kriterier til fælles.

"Virksomheder" er berettigede til afgiftsrefusioner, dvs. at det er op til medlemsstaterne at beslutte, om f.eks. alle handelsvirksomheder eller kun industrivirksomheder skal være omfattet af de særlige regler. Det er kun afgifter, der er betalt af brændstof og elektricitet, der anvendes i stationære motorer eller til opvarmning, som kan refunderes. Dette betyder, at brændstof til fremdrift af køretøjer ikke kan være omfattet af de særlige regler, uanset om køretøjerne anvendes på offentlig vej eller på en virksomheds eget område.

En væsentlig del af begge alternativer er, at der til enhver tid gælder et specifikt sæt minimumsafgiftssatser for energiintensive virksomheder. De minimumssatser, som vi henviser til under de igangværende drøftelser, er de nuværende satser i mineraloliedirektivet for mineralolie og nulværdier for elektricitet, kul og naturgas. Dette betyder for øjeblikket, at minimumsafgiftssatserne for energiintensive virksomheder er de samme som for andre forbrugere. Strukturen giver imidlertid mulighed for at fastsætte to sæt minimumssatser.

Formandskabet foreslår en grundlæggende struktur, og medlemsstaterne kan frit udforme deres egne nationale skattesystemer inden for rammerne af denne struktur. Vi drøfter ikke for øjeblikket nogen forhøjelse af minimumsbeskatningen. Strukturen gør det imidlertid muligt at ændre de nuværende minimumsafgiftssatser. Dette kan gøres på EF-plan ved hjælp af et direktiv. En anden mulighed er, at de medlemsstater, der ønsker det, senere kan tage endnu et skridt og vedtage andre minimumsafgiftssatser som led i et forstærket samarbejde.

Hvis man i fremtiden skal drøfte specifikke satser, skal man se på sammenhængen mellem minimumssatserne for energiintensive virksomheder i artikel 15 og de generelle minimumsafgiftssatser for andre forbrugere. Disse to sæt satser bliver i starten ens. Inden for rammerne af et forstærket samarbejde mellem visse medlemsstater kan man imidlertid forudse, at minimumssatserne for energiintensive virksomheder bliver lavere end de satser, der generelt gælder for andre forbrugere. Men det er ikke formandskabets hensigt at åbne op for specifikke drøftelser om satser på nuværende tidspunkt. Vi vil i stedet koncentrere os om at forsøge at nå til enighed om en god struktur, som kan anvendes umiddelbart i EF i dag, og som også vil være et godt grundlag for fremtidige drøftelser om yderligere harmonisering af energibeskatningen.

Begge alternativer er udformet således, at de udgør et solidt grundlag for energibeskatningsreglerne. Selv om et nationalt skattesystem udformes i overensstemmelse med det, der foreslås i artikel 15, har medlemsstaterne dog stadig pligt til at underrette Kommissionen om tilfælde af potentiel statsstøtte og til at lade Kommissionen undersøge systemet på grundlag af EF's statsstøtteregler. Hvis der er fastsat en grundlæggende EF-struktur i et energibeskatningsdirektiv, vil dette imidlertid have stor betydning for en sådan undersøgelse.

2.3.2. Formandskabets alternativ 1 - en definition baseret på værdien af salg eller værditilvæksten

Formandskabets tekstudkast til artikel 15 i forhold til Kommissionens forslag

1. Medlemsstaterne kan refundere den afgift, en virksomhed har betalt, hvis både betingelserne i stk. 2 og 3 er opfyldt.
2. Medlemsstaterne kan helt eller delvis refundere den afgift, en virksomhed har betalt af brændstof og elektricitet, der er brugt i stationære motorer eller til opvarmning, som overstiger 1% af værdien af dens salg eller 2% af dens værditilvækst.
3. Refusioner i henhold til stk. 1 skal dog til enhver tid overholde følgende minimumsafgiftssatser:

- a) Gasolie brugt i stationære motorer: 18 EUR pr. 1 000 liter
- b) Fyringsolie: 18 EUR pr. 1 000 liter
- c) Svær brændselolie: 13 EUR pr. 1 000 kg
- d) Gas i flydende form (LPG) og metan brugt i stationære motorer: 36 EUR pr. 1 000 kg
- e) Gas i flydende form (LPG) og metan brugt til opvarmning: 0 EUR pr. 1 000 kg
- f) Petroleum brugt i stationære motorer: 245 EUR pr. 1 000 liter
- g) Petroleum brugt til opvarmning: 0 EUR pr. 1 000 liter
- h) Naturgas brugt i stationære motorer: 0 EUR pr. 1 000 kg
- i) Naturgas brugt til opvarmning: 0 EUR pr. 1 000 kg
- j) Faste energiprodukter: 0 EUR pr. 1 000 kg
- k) Elektricitet: 0 EUR pr. kWh.

Formandskabets bemærkninger

Omkring halvdelen af medlemsstaterne indrømmer allerede energiintensive virksomheder forskellige former for lempelser. Hovedparten af disse medlemsstater har på den ene eller den anden måde baseret afgiftslempelserne på en vis procentdel af enten værdien af en virksomheds salg eller dens værditilvækst. Der anvendes imidlertid også andre ordninger, der hovedsagelig er baseret på visse sektorer eller visse typer anlægs energiforbrug.

På baggrund heraf foreslår formandskabet en ret fleksibel udformning af betingelserne for, hvornår en virksomhed betragtes som energiintensiv. For nogle virksomheder vil det være mest fordelagtigt at anvende en definition baseret på værdien af salget, hvorimod andre vil drage fordel af en definition baseret på værditilvæksten. Det står medlemsstaterne frit for at basere sig på enten værdien af salg eller værditilvæksten for at fastslå, om en virksomhed er energiintensiv. De kan også, hvis de ønsker det, anvende begge definitioner som alternativer, blot betingelserne i forbindelse med en af værdierne til enhver tid er opfyldt.

Det er endvidere op til medlemsstaterne at gennemføre den relevante artikel i et energibeskatningsdirektiv i deres nationale lovgivning. De skal i den forbindelse sørge for, at kriterierne i den pågældende artikel er opfyldt. Man kan imidlertid godt forestille sig, at medlemsstaterne kan anvende andre kriterier end dem, der er nævnt i artiklen, så længe resultatet er i overensstemmelse med det, der fastsættes i direktivet.

Hvis en virksomhed opfylder kriterierne for at blive betragtet som energiintensiv, skal betingelserne i stk. 2 til enhver tid være opfyldt. Dette betyder, at det står medlemsstaterne frit for at beslutte, hvilke afgiftslempelser de ønsker at indrømme energiintensive virksomheder, når blot minimumsafgiftssatserne til enhver tid overholdes.

2.3.3. Formandskabets alternativ 2 - en definition baseret på en liste over økonomiske aktiviteter

Formandskabets tekstudkast til artikel 15 i forhold til Kommissionens forslag

1. Medlemsstaterne kan refundere den afgift, en virksomhed har betalt, såfremt betingelserne i både stk. 2 og 3 er opfyldt.
2. Medlemsstaterne kan helt eller delvis refundere den afgift, en virksomhed har betalt af brændstof og elektricitet, der er brugt i stationære motorer eller til opvarmning som led i en økonomisk aktivitet, der er omfattet af følgende afdelinger i NACE REV 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 3037/90 af 9. oktober 1990 om Den Statistiske Nomenklatur for Økonomiske Aktiviteter i De Europæiske Fællesskaber¹:
 - a) Hovedafdeling C - Råstofudvinding
 - b) Afdeling DE 21 - Fremstilling af papirmasse, papir og papirvarer
 - c) Afdeling DF 23.1-23.2 - Fremstilling af koksovsprodukter og raffinerede mineralolieprodukter
 - d) Afdeling DG - Fremstilling af kemiske produkter og kemofibre
 - e) Afdeling DI - Fremstilling af andre ikke-metalholdige mineralske produkter
 - f) Afdeling DJ 27 - Fremstilling af metal.
3. Refusioner i henhold til stk. 1 skal til enhver tid overholde følgende minimumsafgiftssatser:
 - a) Gasolie brugt i stationære motorer: 18 EUR pr. 1 000 liter
 - b) Fyringsolie: 18 EUR pr. 1 000 liter
 - c) Svær brændselolie: 13 EUR pr. 1 000 kg
 - d) Gas i flydende form (LPG) og metan brugt i stationære motorer: 36 EUR pr. 1 000 kg
 - e) Gas i flydende form (LPG) og metan brugt til opvarmning: 0 EUR pr. 1 000 kg

¹ EFT L 293 af 24.10.1990, s. 1.

- f) Petroleum brugt i stationære motorer: 245 EUR pr. 1 000 liter
- g) Petroleum brugt til opvarmning: 0 EUR pr. 1 000 liter
- h) Naturgas brugt i stationære motorer: 0 EUR pr. 1 000 kg
- i) Naturgas brugt til opvarmning: 0 EUR pr. 1 000 kg
- j) Faste energiprodukter: 0 EUR pr. 1 000 kg
- k) Elektricitet: 0 EUR pr. kWh.

4. Henvisningerne i stk. 1 til NACE REV 1 betragtes som henvisninger til den statistiske nomenklatur, der er i kraft den [datoen for direktivets vedtagelse].

Formandskabets bemærkninger

Mindst tre medlemsstater anvender for øjeblikket statistiske nomenklaturer for at fastslå, hvilke økonomiske aktiviteter eller anlæg der er omfattet af afgiftslempelser. To medlemsstater benytter den klassifikationsmetode at henvise til økonomiske aktiviteter som klassificeret i NACE REV 1. Dette er den statistiske nomenklatur for økonomiske aktiviteter, der anvendes på ensartet måde i EF for alle nationale klassifikationer af aktiviteter. De pågældende medlemsstater anvender imidlertid kun statistikkerne med angivelse af et enkelt ciffer for at få en bred definition af, hvilke sektorer der bør være omfattet af en generelt lavere energibeskatning. NACE REV 1-nomenklaturen bruges ikke på nogen måde til en mere præcis definition af energiintensive virksomheder. Hvis NACE REV 1 skal bruges til dette formål, vil det være nødvendigt at bruge nomenklaturens afdelinger.

En enkelt medlemsstat definerer energiintensive brugere som brugere, der udfører en proces, som er opført under de nationale regler om forebyggelse og bekæmpelse af forurening. Disse nationale regler er baseret på EU's direktiv om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (96/61/EF), det såkaldte IPPC-direktiv. Den liste over energiintensive anlæg, der bruges i den relevante nationale skattelovgivning, omfatter 33 typer anlæg.

Problemet, hvis man bruger NACE REV 1 eller IPPC som grundlag for definitionen af energiintensive virksomheder, vil være at gøre listen udførlig nok. Formålet er ikke at aktiviteter skal være omfattet, hvis de er af nogenlunde samme art som energiintensive aktiviteter, men alligevel ikke er så energiintensive, at det er nødvendigt at indrømme specifikke afgiftslempelser for deres energiforbrug. Et andet problem er at finde de energiintensive virksomheder i en sektor, som ellers ikke er særlig energiintensiv, men som alligevel omfatter nogle få meget energiintensive virksomheder. Det er klart, at hverken NACE REV 1 eller IPPC oprindeligt blev udformet med henblik på at fastslå, hvilke virksomheder der kan blive omfattet af afgiftslempelser.

Endnu et problem ved at bruge en specifik liste til definition af energiintensive virksomheder er, at det er en stiv fremgangsmåde, da Økofin-Rådet vil være nødt til at ændre direktivet, hvis der bliver behov for at opføre endnu en økonomisk aktivitet på listen. Det kan endvidere i et energibeskatningsdirektiv være problematisk at basere sig på klassifikationer, som i andre rådssammensætninger er blevet vedtaget på EF-plan.

- **Spørgsmål: hvad mener De om de to alternativer, som formandskabet foreslår?**

.